

**ביהמ"ש לענייני משפחה י-ם****תמ"ש 29156-07-16****בפני כב' השופט פליקס גורודצקי****תובעים ב.כ.****נגד****נתבעים כ.ש.**

חקיקה שאוזכרה:

[חוק החוזים \(חלק כללי\), תשל"ג-1973: סע' פרק ב'](#)[חוק הפרוצידורה הפלילית העותומני: סע' 80](#)

מיני-רציו:

\* אין בסיס לטענת התובע כי הוא הוחתם על הסכם ממון שונה משהוצג לו, לפיו יש לו זכות מגורים בדירת הנתבעת עד 120. חוקה על אדם שחתם על מסמך, כי הוא קרא והבין את תוכנו. כ"כ, כידוע, לא בנקל יתקבלו טענות של "פגם ברצון" כנגד פס"ד המעניק תוקף של פס"ד להסכם, לאחר שביהמ"ש שוכנע כי הסכם הגירושין נעשה מתוך רצון חופשי, תוך שכל צד מבין את ההשלכות של אישור הסכם הממון. יתיר מכך, בחירת ידועים בציבור לאשר הסכם בפני ערכאה שיפוטית – שעה שאין חובה לעשות כן כתנאי לתוקפו של ההסכם - מקנה להסכם זה ולתוצאותיו משנה תוקף.

\* משפחה – הסכם ממון – ביטול

\* משפחה – ידועים בציבור – הסכם רכושי

.

תביעה לביטול הסכם ממון שאושר על ידי ביהמ"ש וקיבל תוקף של פסק דין ושמטרתו לשמור על הפרדה הרכושית בנכסי הצדדים – ידועים בציבור. התובע מבסס תביעתו בטענה כי הנתבעת רימתה אותו. לטענתו, הוא שילם לבדו את החזרי הלוואת המשכנתא על דירת הנתבעת, במהלך 9 שנים, עד שאולץ לעזוב את הדירה. לדבריו, הצדדים הגיעו להסכמה שנרשמה על גבי טיוטת הסכם מתוקן, לפיה התובע יוכל לגור בדירת המגורים, של הנתבעת "עד 120". אך בפועל הנתבעת רימתה אותו והחתימה אותו על הסכם בו לא נכללה זכות זו.

.

ביהמ"ש לענייני משפחה דחה את התביעה מהטעמים הבאים:

בהתאם להלכה, לא בנקל תתקבלנה טענות שעניינן "פגם ברצון" כנגד פסק הדין המעניק תוקף של פסק דין להסכם, לאחר שביהמ"ש התרשם ש"שני הצדדים הבינו בדיוק במה המדובר", ושוכנע כי הסכם הגירושין נעשה מתוך רצון חופשי, תוך שכל צד מבין את ההשלכות של אישור הסכם הממון.

ניתוח התשתית הראייתית מלמד כי התובע לא עמד בנטל ההוכחה הדרוש לביטול ההסכם שעה שהוא, לשיטתו, הולך שולל על ידי הנתבעת כאשר הדבר היחיד שעניין את התובע בהסכם, היה תנאי המאפשר לו מגורים בדירה עד 120. חרף חשיבותו של תנאי זה, התובע טען כי לא קרא את ההסכם. בהתאם להלכה הפסוקה, חזקה על אדם שחתם על מסמך, כי הוא קרא והבין את תוכנו. זאת ועוד, עסקינן בהסכם שאושר 3 חודשים לאחר שנחתם. כך שגם אם הטיוטה הוחלפה (ואין בסיס לטענה זו) – היה לתובע למעלה מ-3 חודשים "לישון על ההסכם" ולנטילת יעוץ משפטי בטרם אישורו בביהמ"ש. בנוסף, עיון בפרוטוקול אישור ההסכם מלמד כי הצדדים הצהירו לפרוטוקול כי חתמו על ההסכם מרצון החופשי, הבינו את ההסכם, את משמעותו ואת תוצאותיו.

נקודה חשובה נוספת בעניינינו היא היות הצדדים ידועים בציבור והסכם בין שניים החיים ללא נישואין אינו צריך לאישור והוא תקף אף ללא האישור. בחירת ידועים בציבור לאשר הסכם בפני ערכאה שיפוטית – שעה שאין חובה לעשות כן כתנאי לתוקפו של ההסכם – מקנה להסכם זה ולתוצאותיו משנה תוקף. היינו, אישור ההסכם עשוי לתרום לכוחו המחייב של ההסכם, לצמצם את היכולת לבטלו בשל פגמים בכריתתה ולהפחית את הסיכון כי אחד הצדדים יקופח.

סממן נוסף להעדר התנאי בהסכם, מצוי בגרסת התובע, לפיה עת יצא מהבית, הפסיק הוא – מיוזמתו – לשלם את המשכנתא. כך אינו נוהג בעל דין שמבקש לשמור לעצמו זכות למגורים עד כלות ימיו. תמיכה נוספת לאוטנטיות של ההסכם מצויה בעדותו של עוה"ד שערך את ההסכם לפיה בשום מקרה – גם לא במחיר של אובדן לקוח – לא היה משלים עם תנאי המעניק למי מהצדדים אפשרות של מגורי קבע בדירה של משנהו.

לעמדת ביהמ"ש, גם המותב שאישר את ההסכם, לא היה מאשר סעיף הפוגע בחופש הקניין של הנתבעת ולא בכדי, במקרה אחר, ביהמ"ש הורה על ביטול זכות מגורים שנקבעה לנתבע בהסכם למשך כל תקופת חייו (תמ"ש 5991-98).

בנוסף, התביעה הוגשה בשיהוי מסוים של למעלה משנה ומחצה וכבר נאמר "על מבקש הביטול לפנות לביהמ"ש תוך זמן סביר מאז עמד על הטעות היוצרת עילת ביטול; לא עשה כן, ישמש עניין זה שיקול בין שיקולי ביהמ"ש, אם צודק הוא לבטל את החוזה".

## פסק דין

עניינו של פסק הדין, בתביעה לביטול הסכם ממון שאושר על ידי בית המשפט וקיבל תוקף של פסק דין.

## עיקרי העובדות

1. התובע והנתבעת הכירו בין השנים 1995-1997, עת היו חברים טובים ולאחר מכן התפתח קשר רומנטי. הנתבעת - אלמנה, אם לילדים, ותובע גרוש ואב לילדים. לצדדים אין ילדים משותפים.
2. הצדדים חיו ביחד וניהלו משק בית משותף מעת היכרותם ועד למועד בו החליטו להיפרד, בשנת 2014.
3. בשנת 2003 רכשה התובעת דירה בעיר X (להלן: "הדירה"), זאת בזכות כספי מכרת דירתה האחרת ובזכות נטילת הלוואת משכנתא. נכון להיום, הדירה נמכרה על ידי הנתבעת.
4. ביום 9.8.2013 חתמו הצדדים על הסכם שכותרתו "הסכם ממון" (להלן: "ההסכם") שאושר וקיבל תוקף של פסק דין ביום 21.11.2013 ב**תה"ס 21466-09-13** ושמטרתו לשמור על ההפרדה הרכושית בנכסי הצדדים.
5. במהלך חודש ספטמבר 2014 נתגלעו מחלוקות בין הצדדים והתובע עזב את הדירה.
6. אור ליום 14.7.2016 הניח התובע על שולחנו של בית המשפט תביעה שהוכתרה "ביטול פסק דין – הסכם ממון" במסגרתה ביקש לבטל את ההסכם בטענה כי הנתבעת רימתה אותו.
7. ביום 5.10.2016 הגישה הנתבעת את כתב הגנתה, במסגרתו עתרה לדחיית התביעה על הסף.
8. ביום 10.5.2017 התקיים דיון הוכחות בפניי, במהלכו העידו הצדדים ועו"ד גבריאל פרידמן (שערך את ההסכם). בסיומו סיכמו הצדדים את טיעוניהם ומכאן פסק הדין.

#### טענות התובע

9. תחילה טוען התובע, כי החל משנת 2005 הלוואת המשכנתא שנטלה הנתבעת לטובת רכישת הדירה, הוחזרה במלואה מדי חודש בחודשו על ידי התובע.
10. מוסיף וטוען התובע, כי בשנת 2013 ביקשה הנתבעת כי יחתום על הסכם ממון, שמטרתו להסדיר את ענייניהם הכלכליים. התובע נענה לבקשת הנתבעת, תוך שסוכם במפורש כי לנתבע תישאר הזכות לגור בדירה "עד 120" וכי על תנאי זה להופיע בהסכם הממון.
11. לטענת התובע, לאחר מספר ימים, הציגה בפניו הנתבעת טיוטה של ההסכם, בה לא הופיע התנאי עליו סיכמו הצדדים. התובע הפנה את תשומת ליבה של הנתבעת לעובדה זו, והאחרונה מיהרה לתקן את ההסכם בכך שנכתב במפורש, בין היתר, כי לתובע זכות מגורים בדירה "עד 120" (להלן: "טיוטת ההסכם המתוקנת").

12. כך טוען התובע, כי שבועיים לאחר הצגת טיוטת ההסכם המתוקנת, ביקשה הנתבעת כי יחתום על ההסכם. התובע היה סמוך ובטוח כי המסמך עליו חותם, הינו טיוטת ההסכם המתוקנת, משכך חתם עליו מבלי לקרוא את האמור בו פעם נוספת.

13. עוד טוען התובע, כי בעת הדיון שהתקיים בבית המשפט לאישור ההסכם, במהלכו הקריא בית המשפט את עיקרי ההסכם, לא שם על ליבו "על כל תו ותו", כי היה סמוך ובטוח כי מדובר בטיטת ההסכם המתוקנת (בה נכתב כי התובע יוכל לגור בדירה "עד 120"), כאשר התובע לא העלה על דעתו שהנתבעת תגיש לבית המשפט הסכם עליו היא יודעת שהתובע לא הסכים לחתום, והכל תוך רמייתו.

14. לטענת התובע, כ – 10 חודשים לאחר אישור ההסכם בבית המשפט, עת התגלעו מחלוקות בין הצדדים, הנתבעת ביקשה ממנו לעזוב את הדירה. התובע סירב לעזוב, בטענה כי בהתאם לאמור בהסכם, יש לו הזכות להתגורר בדירה "עד 120".

15. באותה עת הגיע חתנה של הנתבעת לדירה וסיפר לתובע כי ההסכם עליו חתם ואשר אושר על ידי בית המשפט, אינו כולל את התנאי האמור. התובע, אשר נדהם למשמע אוזניו, ניגש לבית המשפט, דרש עותק של הסכם המאושר וגילה לתדהמתו כי הנתבעת רימתה אותו והתנאי האמור אינו מופיע בהסכם המאושר.

16. כך גם מוסיף התובע, כי בשנת 2012 נאלץ לפרוש מעבודתו עקב מחלה. במסגרת פרישתו קיבל התובע פיצויי פרישה אותם השקיע בשיפוץ הדירה ולצרכי המשפחה.

17. לסיכום, טוען התובע כי תנאי ההסכם בלתי סבירים, ואין זה ייתכן כי לא יקבל את חלקו בדירה לאחר ששילם לבדו את החזרי הלוואת המשכנתא במהלך 9 שנים.

### טענות הנתבעת

18. תחילה טוענת הנתבעת כי דין התביעה להידחות על הסף משום היעדר קיומן עילות לביטול ההסכם. לטענת הנתבעת התובע חתם על ההסכם מרצונו החופשי, לאחר שזה הוקרא לו והוסבר לו על ידי בית המשפט ואף צויין מפורשות בפרוטוקול הדיון בו אושר ההסכם, כי הצדדים עשו את ההסכם מרצונם החופשי והבינו את משמעותו ותוצאותיו.

19. מוסיפה וטוענת הנתבעת, כי התביעה חסרת כל בסיס משפטי והיא אינה אלא ביטוי לרגשי הנקמנות של התובע, תאוות הבצע שלו והכל תוך עיוות המציאות ועשיית שימוש לרעה בהליכי משפט.

20. הנתבעת מכחישה כי הונתה את התובע או הטעתה אותו, לא עשקה אותו וכפתה עליו דבר. לטענתה תביעה זו הוגשה בחוסר תום לב מצד התובע שמטרתו היחידה הינה להשתלט על נכסיה.

21. יתרה מכך, לטענת הנתבעת, תנאי ההסכם שהתגבש שיקפו את רצונו של התובע להמשיך ולהחזיק בנכסיו הפרטיים, וכן רצונה של הנתבעת להחזיק באופן בלעדי ברכושה.

22. לעניין טענת התובע כי הוא אשר שילם את החזרי הלוואת המשכנתא, טוענת הנתבעת כי זו טענה שקרית, לטענתה התובע שילם מספר תשלומים פרוסים על פני שנים בודדות.

23. הנתבעת מכחישה את טענת התובע כי הציגה בפניו טיוטת ההסכם המתוקנת בה הופיע תנאי כי התובע יוכל להתגורר בידרה "עד 120", לטענתה מדובר בטענה שקרית של התובע.

24. לעניין שיפוץ הדירה, טוענת הנתבעת כי כל השיפוץ נעשה מכספה ואין לקבל את הטענה של התובע.

25. לסיכום, טוענת הנתבעת כי על בית המשפט להורות על אכיפת ההסכם, להורות על דחיית תביעתו של התובע.

### דיון והכרעה

26. לפני הסכם ממון שאושר על ידי בית המשפט ועתה טוען צד אחד לפגם בכריתתו בהתבסס על עילות פרק ב' לחוק החוזים (חלק כללי) תשל"ג-1973 (להלן: חוק החוזים) שעוסקות ב"פגם ברצון".

27. הסכם ממון שקיבל תוקף של פסק דין כולל שני רכיבים. האחד ההסכמי - החוזה בין הצדדים והאחר השיפוטי - אשר נותן להסכם תוקף של פסק דין רע"א 3960/05 נשר נ' שיבלי מיום 26/12/2005 (נבו).

28. הלכה היא שהמבקש לבטל הסכם שאושר ושניתן לו תוקף של פסק דין בשל פגם ברצון, נדרש לעמוד בנטל ראיה גבוה, זאת בשל אופיו הסופי וההסכמי של ההסכם בין הצדדים שקיבל תוקף של פסק דין. החשיבות הרבה שיש לייחס לערך של סופיות הסכם הפשרה כהסדר המסיים את הסכסוך בין הצדדים. הצורך בהגנה על הציפיות הסבירות של בני הזוג, והקושי להשיב את המצב לקדמותו. ראה:

ע"א 2495/99 בן לולו נ' אטראש, פ"ד נא (1) 577; רע"א 4976/00 בית הפסנתר נ' מור, פ"ד נו (1) 577; ע"א 5914/03 שוחט נ' כלל (1.5.05) (נבו) וכן: א' גריידי הסכם ממון וגירושין, אישור וביטול (תשס"ט-2009) עמודים 139-142 וההפניות שם) (להלן: גריידי, באשר לנטל הכבד המוטל על כתפי התובע ראה גם: תמ"ש 40931/01 ח.ש. נ' ח.ר. (לא פורסם, [פורסם בנבו], 13.11.2002, פסקה 12 לפסק הדין); רע"א 359/85 קוד נ' קוד, פ"ד לט (3) 421, 422. תמ"ש (י-ם) 20150-11-10 ר. נ' ר (פורסם בנבו - 22.4.13).

29. הכלל המשפטי קובע כי אף שניתן לבטל הסכם פשרה שקיבל תוקף של פסק דין, אם נפל פגם בכריתתו, על בית המשפט לנהוג משנה זהירות בעניין זה ולהשתכנע כי קיימים טעמים כבדי משקל המצדיקים את הביטול. ע"א 11750/05 יעל שמר נ' בנק הפועלים בע"מ, (15.11.07) (פורסם במאגר "נבו").

30. ניתוח התשתית הראייתית מלמד כי התובע לא עמד בנטל ההוכחה הדרוש לביטול ההסכם שעה שהוא, לשיטתו, הולך שולל על ידי הנתבעת כאשר הדבר היחיד שעניין את התובע בהסכם, היה תנאי המאפשר לו מגורים בדירה עד 120 ראה ס' 26 ה' לתצהירו, פרוט' עמ' 7 ש' 26-27.

31. חרף חשיבותו של תנאי זה, התובע לא קרא את ההסכם ו"פה נפל" פרוט' עמ' 6 ש' 1.

32. חזקה על אדם שחתם על מסמך, כי הוא קרא והבין את תוכנו. כך, בע"א 6799/02 יולזרי משולם נ' בנק המזרחי המאוחד בע"מ - סניף בורסת היהלומים, פ"ד נח (2) 145 (2003), נקבע, כי:

*"כלל הוא, כי אדם החותם על מסמך מוחזק כמי שקרא והבין את תוכנו וכי חתם עליו לאות הסכמתו, בייחוד כאשר מדובר במסמך מהותי ביחס לנכסיו".*

33. על הלכה זו חזר בית המשפט העליון בע"א 4138/09 בנק לאומי למשכנתאות בע"מ נ' חנה קובסי (לא פורסם, [פורסם בנבו], 12.12.11) בו נקבע כי:

*"אין לקבל את גישת המשיבים שלפיה חתימתו של אדם שאינו יודע קרוא וכתוב (או שהבנתו לקויה בצורה אחרת), היא פגומה ואינה מעידה על גמירת דעת אמיתית להתקשר בעסקה מחייבת. אדם החותם על מסמך משפטי, גם אם אינו יודע קרוא וכתוב, צריך לבקש שיקריאו לו את תוכן המסמך ויסבירו לו את פשרו".*

34. לסיום נקודה זו אומר כי כידוע, היכולת האנושית לצפות את העתיד מוגבלת ביותר. בשל המגבלות האנושיות בדבר ניבוי העתיד, מוגבלת כל הערכה לגבי העתיד להסקת מסקנות מתוך הנתונים הידועים מהעבר ומההווה ע"א 604/89 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מה(1), 156.

35. רוצה לומר, כי התובע – כך לטענתו – כמעט נפל בפח יקוש של התובעת שעה שביקשה כי יחתום על הטיוטה ללא התנאי ומצופה היה כי התובע "יעמוד על המשמר" ו"יבדוק בציציות" כל טיוטה, עליה הוא נדרש לחתום על ידי הנתבעת.

36. ודוק – עסקינן בהסכם שנחתם ביום 19.08.13 ואושר ביום 21.11.13. לשון אחרת – וגם אם הטיוטה הוחלפה (ואין בסיס לטענה זו כפי שהובהר לעיל) – היה לתובע למעלה מ-3 חודשים "לשון על ההסכם" ולנטילת יעוץ משפטי בטרם אישורו בבית המשפט.

37. בנוסף, עיון בפרוטוקול אישור ההסכם מלמד כי הצדדים הצהירו לפרוטוקול כי חתמו על ההסכם מרצון החופשי, הבינו את ההסכם, את משמעותו ואת תוצאותיו.

38. ההסכם אושר לא לפני שבית המשפט (כב' השופטת אורית בן דור ליבל) הקריא את עיקרי ההסכם לצדדים ולא לפני שהצדדים הצהירו כי עשו את ההסכם מרצונם הטוב והחופשי בהבינם את משמעותו ואת תוצאותיו של ההסכם אולם התובע "לא שם לב למה שהשופטת הקריאה" פרוט' עמ' 7 ש' 22.

39. בהתאם להלכה, לא בנקל תתקבלנה טענות שעניינן "פגם ברצון" כנגד פסק הדין המעניק תוקף של פסק דין להסכם, לאחר שבית המשפט התרשם ש"שני הצדדים הבינו בדיוק במה המדובר" ע"א 4/80 מונק נ' מונק, פ"ד לו(3) 421, 428, ושוכנע כי הסכם הגירושין נעשה מתוך רצון חופשי, תוך שכל צד מבין את ההשלכות של אישור הסכם הממון בג"ץ 7947/06 קהלני נ' בית הדין הרבני הגדול (לא פורסם), [פורסם בנבו], 24.12.2006.

40. הסכם ממון שאושר לאחר שעבר את "מסננת" בית המשפט, משמעותו האישור שאכן הצדדים להסכם הבינו תוכנו את משמעותו ותוצאותיו וכי אכן לכאורה כל צד חתם עליו מרצון חופשי ברע"א 359/85 קוד נ' קוד פ"ד לו(3) 421. וראו גם בע"מ (ת"א) 1242/04 פלוני נ' פלונית [פורסם בנבו] (23.5.05).

41. נקודה חשובה נוספת בעניינינו היא היות הצדדים ידועים בציבור והסכם בין שניים החיים ללא נישואין אינו צריך לאישור והוא תקף אף ללא האישור בע"מ 1381/14 פלונית נ' פלוני מיום 16/3/2014 (בנבו).

42. רוצה לומר כי אין חובה לגבי הסכמים בין ידועים בציבור לאשרם בבית המשפט ואישור ההסכם עשוי הוא לתרום לכוחו המחייב של ההסכם, לצמצם את היכולת לבטלו בשל פגמים בכריתה ולהפחית את הסיכון כי אחד הצדדים יקופח רע"א 6854/00 היועץ המשפטי לממשלה נ' זמר, פ"ד נז(5) 491.

43. במילים אחרות בחירת ידועים בציבור לאשרם הסכם בפני ערכאה שיפוטית - שעה שאין חובה לעשות כן כתנאי לתוקפו של ההסכם - מקנה להסכם זה ולתוצאותיו משנה תוקף.

44. סממן נוסף להעדר התנאי בהסכם, מצוי בגרסת התובע. התובע טען, כי לא יתכן מצב בו הוא, משך שנים, שילם המשכנתא והוא יצא מהבית "בידיים ריקות" **ס' 16 לתצהירו**.

45. בפועל – עת יצא התובע מהבית, הפסיק הוא – מיוזמתו – לשלם את המשכנתא. וכך העיד התובע:

ש. הייתה תקופה של 4 חודשים שעברת לגור אצל הבן שלך.  
ת. נכון. יצאתי מהבית, אבל לא הלכתי לגור אצל הבן שלי. ב-4 חודשים האלה נכון, לא שילמתי משכנתא.  
ש. אחרי שיצאת מהבית, ביום 09.09.14 גם הפסקת לשלם?  
ת. כשיצאתי מהבית, כן, הפסקתי לשלם.  
**פרוט' עמ' 10 ש' 12-16.**

46. מעדות זו של התובע לומד אני כי התובע לא ראה בבית כביתו "עד 120" ועם צאתו מהבית, השתחרר הוא, בראש ובראשונה, מתשלום המשכנתא וכך אינו נוהג בעל דין שמבקש לשמור לעצמו זכות למגורים עד כלות ימיו.

47. תמיכה נוספת לאוטנטיות של ההסכם מצויה בעדותו של עוה"ד פרידמן שערך את ההסכם. האחרון הבהיר כי בשום מקרה – גם לא במחיר של אובדן לקוח – לא היה משלים עם תנאי המעניק למי מהצדדים אפשרות של מגורי קבע בדירה של משנהו, כאשר לשיטתו של עוה"ד פרידמן – ועדותו אמינה עלי:

**במענה לשאלת בימ"ש:**



... הייתי מסביר לה שזה לא נשמע הגיוני, הרי אם את רוצה להיפרד, מה ההיגיון שתמשיכו לגור יחד ?

ש. האם העובדה שבן אדם משלם משכנתא הייתה משנה לך משהו ?  
ת. לא, לא בקשר לזכות המגורים. אם היו מעלים את זה לדיון, לא הייתי מסתפק בסעיף אחד אלא הייתי עושה גם סעיפים נוספים המסדירים את זה  
**פרוט' עמ' 17 ש' 33-36.**

#### **ובמענה לשאלות ב"כ התובע:**

ש. באים אליך אנשים להסכם ממון שאין בו הגיון כלכלי או משהו וזה חוקי, אתה מסביר להם והם אומרים לך זה לא משנה, אתה תסדר להם אותו?  
ת. לא. לא על כל דבר אנחנו מסכימים, אתה מכיר אותי מספיק טוב ואתה יודע שיש לי רף עצבים נמוך שלא מקשיבים להיגיון. אני מביא דוגמא לאנשים שהיו אצלי לפני שבועיים, הוא רצה לוותר על הכל ואמר לא אכפת לי, ממילא אני רוצה להתאבד, הסברתי לו שוב ושוב ואמרתי שילכו לעו"ד אחר, בסופו של דבר חזרו ושנינו כמה דברים. את אלה שאנחנו שולחים לבית המשפט אנחנו בודקים ביתר שאת כי אנחנו לא רוצים להגיע למצב שביהמ"ש יחזיר את ההסכם מחוסר הגיון  
**פרוט' עמ' 18 ש' 18-25.**

48. לטעמי - גם המותב שאישר את ההסכם, לא היה מאשר סעיף הפוגע בחופש הקניין של הנתבעת ולא בכדי, במקרה אחר, ביהמ"ש הורה על ביטול זכות מגורים שנקבעה לנתבע בהסכם למשך כל תקופת חייו **תמ"ש 5991-98 מיום 07.02.16 (נבו)**.

49. התובע ניסה להיאחז בהקלטת שיחה בינו לבין הנתבעת **נספח ו' לתצהיר התובע**. בשיחה זו, לכאורה מודה הנתבעת כי התנאי נרשם בהסכם כדלהלן:

**ב':** ... את כשהבאת את הטיוטה היה כתוב ככה שבן כהן בן ציון יחיה עד מאה

ועשרים בדירה, בתמורה לזה שאני חתמתי לך על ההסכם ממון ועכשיו

**ב':** נכון, נכון

**ב':** יופי, נכון

**ב':** נכון

**ראה עמ' 15 לנספח ו' לתצהיר התובע**

ובהמשך:

**התובע:** רגע, תקשיבי שנייה אחת, עכשיו כשפיני בא ואמר שלא, עוה"ד שלו לא ראה את הפסקה הזאת והוא הדליק לי נורה אדומה ואת הסתכלת עליו בתדהמה

יעני איך הוא אמר דבר כזה כאילו ואני כשבאתי הביתה אה ... לבית שלי אחרי  
שעברתי מאצלך חיפשתי את ההסכם ממון שלי, לא מצאתי אותו, הוא היה  
אצלי במגרה, לא מצאתי אותו, אני הלכתי למ-, לבית המשפט, רציתי לראות,  
הלכתי לבית משפט ביקשתי מהמזכירה, היא הוציאה לי, ישבתי שמה ואני  
מסתכל אני רואה שהפסקה לא רשומה, אם זה היה רשום בטיוטה, זה היה  
אמור להירשם בפרוטוקול, אז איך זה שלא נרשם בפרוטוקול?

הנתבעת: לא יודעת

התובע: אז מה

הנתבעת: לא יודעת

50. הנתבעת נחקרה והעידה כי השיבה את השיבה כי התובע "ידע להוציא לבן אדם את המיץ"  
עמ' 15 ש' 24.

51. על אף שבהקלטה יש, לכאורה, חיזוק לטענות התובע – אין בה תרומה ממשית להליך שבפני.

52. ההליך שבפני הינו עתירת התובע לבטל ההסכם. ההקלטה – ככל שהיא נכונה ואוטנטית –  
באה ללמד לכל היותר על קיומו של הסכם נוסף, אולם אין בפני הליך המבקש לאשר או  
להצהיר על תוקפו של ההסכם הנוסף.

53. לפיכך עסקינן בטענה בעל פה שנטענת כנגד מסמך בכתב ומשכך, גם סעיף 80 לחוק  
הפרוצדורה האזרחית העותומאני וגם הפסיקה שנדרשה לפרשנותו קבעו שאין להתיר הבאת  
"עדות בעל פה" כנגד תוכנו של "מסמך בכתב" ע"א 1570/92 בנק המזרחי המאוחד נ' ציגלר,  
פ"ד מט(1) 389, 369 (1995) רע"א 9168/08 מריו לזניק נ' ענבר ליס בע"מ (3/2/2009), פורסם  
בנבו); יעקב קדמי, על הראיות – חלק שלישי, הדין בראי הפסיקה, (2009), עמ' 1501  
ואילך)).

54. הדבר נכון ביתר שאת שעה שהמסמך בכתב אושר על ידי ערכאה שיפוטית וקיבל תוקף של  
פסק דין.

55. לבסוף אומר כי התביעה הוגשה בשיהוי מסוים של למעלה משנה ומחצה וכבר נאמר "על  
מבקש הביטול לפנות לבית המשפט תוך זמן סביר מאז עמד על הטעות היוצרת עילת  
ביטול; לא עשה כן, ישמש עניין זה שיקול בין שיקולי בית המשפט, אם צודק הוא  
לבטל את החוזה" (ע"א 406/82 נחמני נ' גלאור, פ"ד מא(1) 494, 502 (1987), וראו

**גם : פרידמן וכהן, בעמ' 719 ; שלו בעמ' 290).**

56. בסיכומים ב"כ הנתבעת השקיע מרץ בסוגיית עילת הביטול והיא הרחיבה בעילת הטעות. התובע לא טען בסיכומיו לעילת הביטול והוא החליף טענה זו באחרת כי העמוד הרלוונטי בהסכם הוחלף פרוט' עמ' 19 ש' 26-27. לפיכך ועל פי המתחייב מן הפסיקה, טענת עילת הבטלות היא טענה שנזנחה, ואני פטור מלדון בה.

ע"א 401/06 מרום נ' מרום, פ"ד כא (1) 673;

ע"א 447/92 הנרי רול נ' אינטרקונטיננטל קרדיט קורפוריישן, פ"ד מט (2) 102.

57. בנסיבות אלה ומכל הטעמים דלעיל, התביעה נדחית.

58. נוכח תוצאה זו התובע ישלם לנתבעת הוצאות משפט בסך של 20,000 ₪.

59. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.

60. ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

**ניתן היום, כ"ה סיוון תשע"ז, 19 יוני 2017, בהעדר הצדדים.**

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

פליקס גורודצקי 54678313- /

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה